

MUDr. Michaela Piňosová – scénář

Tým ZŠ u svatého Štěpána: Ema, Lily, Nikola, Albert, Bohdanka, všichni 8. ročník

Vedení: Jiří Verner

Paní doktorka Michaela Piňosová nám. Žákům ze základní školy u svatého Štěpána. Vyprávěla svůj příběh.

Narodila se 15. února 1950 v Praze, ale dětství a dospívání prožila u prarodičů v Kutné Hoře:

„Dědeček na nás volal, pojd'te si poslechnout, je nějaká nová skupina, ne že on by to miloval, ale abychom byli v obraze, takže tam jsme poprvé slyšeli Beatles.“

Její matka pracovala jako gynekoložka, otec přišel o práci právníka, protože odmítl vstoupit do komunistické strany. A tak musel hledat zaměstnání jinde: Zametal ulice, pracoval v pivovaru, ale nakonec skončil ve výrobě teploměrů, což nebyla úplně bezpečná práce:

„Tak se ještě se svým spolupracovníkem otrávil rtuť, vypadalo to, že tatínek zemře, naštěstí teda to přežil. Díky tehdy začínající umělé ledvině. 12:13: Pak ještě pracoval na jednom místě [...] zakopl o schod a rozlil na sebe kyselinu sýrovou.“

Na své středoškolské studium vzpomíná ráda, i když ne vždy probíhalo bez problémů. Na konci roku 1967 se studenti maturitního ročníku rozhodli vtipným způsobem oslavit blížící se Vánoce. Vzali si s sebou do školy saně, na sebe oblékli tmavé oblečení po prarodičích, koupili dlouhé svíce:

„A někdo řekl, je to je výborný, tak bude pohřeb za školu.“

Ze srandy ale rychle sešlo, když studenti zjistili, že učitelé vtip nepochopili. Mysleli si, že jde o studentskou demonstraci:

„Pak přišel ředitel, no tak se nesmějte, protože teď o tom bude jednání, a pak nám přišel říct, že nebudeme maturovat. [...] To už taková legrace nebyla.“

Naštěstí jim pomohl jeden z profesorů.

„Byl to shodou okolností náš třídní [...] 46:06: ten se za nás tvrdě zasadil, hlavně jeho zásluhou jsme odmaturovali.“

Po maturitě se paní Piňosová rozhodla pro studium medicíny, jelikož pocházela z lékařské rodiny. Hodně ji ovlivnil dědeček:

„Tak to jsem s dědou už jako malá hrozně ráda jezdila k těm pacientům [...] a on mi o tom něco vykládal. [...] A když se doma někdo zranil, tak jsem dědovi vždycky pomáhala.“

Pracovní kariéru zahájila v Teplicích. Připomněla nám, jak tehdy vypadal stav životního prostředí na severu Čech:

„Už zdáli od Lovosic byl žlutavej vzduch, [...] 57:47: to byly žlutozelené mlhy, všade byl neuvěřitelný zápach plynu. Bylo to jako žluklá vajíčka, to bylo hrozný. No a teď jsme přijeli to těch Teplic, tam bylo všechno špinavý a temný.“

Na konci 80. let využila nevšední nabídku a vyrazila na několikaletý pracovní pobyt na Maltu. Místní lékaři totiž stávkovali a vláda hledala nové doktory v zahraničí. Ti museli překonat jazykové rozdíly:

„Někdo vám v noci zavolal a něco brebendil, člověk vůbec nevěděl co. [...] Byli tam také Poláci, tak jsme si pomáhali. Člověk se musel naučit, to jinak nešlo. 1:02:57: Kdyby tady nedošlo k převratu, tak jsme byli rozhodnutý, že se nevrátíme.“

Paní doktorka Michaela Piňosová je dodnes velmi aktivní a stále pracuje ve svém oboru. Tímto bychom ji chtěli poděkovat za to —nádech— že si našla čas a pozvala nás k sobě domů, —nádech— kde nám vyprávěla svůj životní příběh.